

Så er det jo rigtigt, at når vi nu har et NATO-jubilæum – og tak for det og tak til NATO og tak til USA osv. for, hvad de har gjort for os, vores frihed og vores fred i så mange år – så har vi nogle diskussioner, der må følge efter denne krig, diskussioner om, hvilke opgaver NATO egentlig har, diskussioner om, hvornår de skal gribe ind, og selvfølgelig også en diskussion om, hvor langt rundt om i verden, man skal bruge NATO.

Her vil jeg godt melde, at det er min opfattelse, at NATO er et meget, meget godt instrument i Europa, men jeg forestiller mig i hvert fald ikke, at NATO skal til at drage rundt i verden og gøre alt muligt mellem himmel og jord. Det er en regional organisation, og det, vi har første ansvar for nu, er at sørge for, at vores eget hus er i orden. Det er selvfølgelig en diskussion, vi skal have.

Det er jo også en diskussion, vi skal have omkring EU, og om, hvor stærkt EU skal være, og hvordan EU's svaghed, som er en naturlig svaghed i en opbygningsfase, ganske naturligt må lede til, at vi spørger: Hvordan gør vi EU stærkere? Er det ved at fjerne nogle danske forbehold? Er det ved at bygge EU færdigt på forskellige områder? Er det ved at gøre procedurerne bedre osv.? Den diskussion er også en naturlig opgave her.

Det er CD's opfattelse, at et stærkt EU, et EU, der er åbent over for omverdenen, et EU, der både økonomisk og socialt hjælper, er den stærkeste sikkerhedsgaranti for et fornuftigt Europa. Det har vi kæmpet for i mange år, og det er selvfølgelig også, hvad vi bliver ved med at kæmpe for. Og så kan vi jo være lidt ærgerlige over, som fru Mimi Jakobsen også har sagt tidligere, at meget af debatten i forbindelse med EU-kampagnen handler om alt muligt ligegyldigt, i stedet for at det er en af disse linjer.

Jeg husker, at hr. Svend Auken – tror jeg, det var – i 1992 udtalte, at her gik man rundt og troede, at EU var det store monster i verden, og så fandt man ud af, at det i virkeligheden var et lille barn, som man skulle passe meget, meget på, for at det overhovedet kunne få en opvækst. Jeg synes, det var en meget god og malende beskrivelse.

CD har været glad for her i årets løb at få afsat midler på finansloven til et holocaust- og folkemordcenter. Vi glæder os til, at vi i samarbejde med regeringen får det stablet på benene. Finansudvalget har jo sagt ja til, at vi får gjort det her i sommer.

Det skal dokumentere det holocaust, der var både for jødiske ofre og for modstandsbevægelsen. Det skal skabe oplysning, sådan at der i det danske samfund ikke kan være alle de fanatikere, der render rundt og påstår, at de her ting aldrig har eksisteret, og så skal vi naturligvis forske i, hvordan man kan forebygge folkemord.

Og netop den forskning er meget relevant nu, og der kan man jo også tage udgangspunkt i, hvad der sker i Kosovo, og jeg håber, at centret kommer til at fungere så hurtigt, at man kommer til at gå ind i den debat.

Der må vi jo rejse spørgsmålet, som er en del af den værdidebat, der også blev efterlyst i formiddag, om, hvordan sådan nogle ting kan ske her i et civiliseret Europa. Hvordan kunne Holocaust ske? Hvordan kan det på Balkan ske i en kristen verden?

Nu hørte jeg tidligere i aften, at fru Pia Kjærsgaard sagde, at vi var et kristent land, og derfor skulle alle de, der var anderledes, slet ikke være her, for de kunne stort set bare rejse ud. Ja, så ved jeg ikke, om hun tænkte på de stakkels badende pigerovre i Esbjerg. Kristendommen var åbenbart ved at nærme sig en intolerance så stor, at man ikke engang kan give folk lov til at lade være at gå i fællesbad i dette samfund. Det er åbenbart blevet en stor skandale.

Jeg synes simpelt hen, at det at påberåbe sig et kristent synspunkt i den anledning er mest synd for kristendommen, for kristendommen er jo netop imod intolerancen, kristendommen er jo netop den, der siger, at det enkelte individ er så væsentligt, er så centralt, at man skal have respekt for det. Derfor burde der ikke i et kristent samfund kunne opstå den intolerance, der ledte til Holocaust, den intolerance, der ledte til udrensningerne i Kosova eller til nogle af de ting, vi oplever her.

Jeg håber, at lærdommen her er, at man vil sige fra, når man møder intolerancen, hvad enten det er, når unge mennesker render rundt og morer sig med at hive tørklæderne af de somaliske kvinder her i landet, uden at nogen stort set protesterer, eller man gør det, når det er daglig diskrimination, eller man gør det, når man møder både politikere og andre, der er fløjtende ligeglade med, hvordan mennesker har det andre steder i verden. Den intolerance bør vi vende os voldsomt mod, ellers kan vi ikke være vores eget menneskesyn bekendt.